

KRITIKA

Subtilno odstiranje intime

ODER

Katarina Morano, Žiga Divjak:**Sedem dni****Režija: Žiga Divjak****Mestno gledališče ljubljansko**

●●●●●

✎ **Nika Arhar**

Mozaik zgodb, vpetih v časovno razsežnost enega tedna, se s postavitvijo na mesto uvodne uprizoritve gledališke sezone sugestivno poveže z začetkom novega cikla eksistencialne utesnjenosti ter ustaljeni tandem režiserja **Žige Divjaka** in dramaturginje **Katarine Morano**, tudi avtorjev besedila, potrjuje kot senzibilnega kronista antropologije sodobnega vsakdana.

V Sedmih dneh nadaljujeta princip v teatralnosti minimalistične, izčiščene gledališke situacije, ki v ospredje postavlja doživljajsko intimnost življenjskih stisk, razgaljeno skozi pripovednost in izbrušene igralske vinjete. V teh je, v nasprotju z njunimi prejšnjimi deli, prepletenost osebnega in družbeno-političnega manj poudarjena. Tudi kolikor se privatno neločljivo spenja s stanjem časa in sistemskimi problemi, ostaja v upodobitvi izrazito zasebno, kar celoti odvzame nekaj kontekstualne teže, obenem pa prav ta pristop omogoči premik k izrazitejši pronicljivosti pri motrenju človeških usod. S performativnim vstopom privatnih

igralskih osebnosti, navidezno zasebnostjo kostumov (**Tina Pavlovič**) in skorajda delavniško sceno **Barbare Kapelj** s smiselno izpraznjenostjo in obenem funkcionalnim omogočanjem scenskih elementov, ki jih igralci po potrebi sami pripeljejo na oder, se uprizoritev razkrije kot laboratorij, v katerem lahko tako igralci kot gledalci za hip postanejo najemniki tujih zgodb. Na to gledališče sugerira tudi prva, stanovanjska negotovost mladega para (**Ajda Smrekar** in **Iztok Drabik Jug**), čeprav še nekoliko razvlečena v neodločni, a gledališko potrebni redukciji verizma.

Posamezne epizode v raznolikih družinskih, delovnih in stanovanjskih položajih družijo dejstvo, da so njihovi protagonisti prišli do roba (z)možnega in zamisljivega. Občutek padanja v prazno, kjer ni več ničesar razen praznega upa, uprizoritev gradi z generacijsko in statusno reprezentativnim izborom vsebin, ki sevajo univerzalnost izkušenj ter dosegajo efektivno moč prepoznavanja in identifikacije. Tudi z dramaturgijo tipične gradacije tedenske strukture, čeprav je pri tem zaznati le rahlo intuitivno nadgradnjo eksistencialne krožnosti.

Kar bi v lastnih biografijah najraje odrinili vstran, nam Sedem dni kaže nevsiljivo, z dosledno izpeljavo, vsem potrebnim časom in temeljno naravnostjo obče razprtosti in doveznosti za sočloveka. Dobro umerjeno zmes lu-

cidnega in empatičnega pogleda besedilo vzpostavlja s prostodušnimi prerezi banalno vsakdanje in dobresedne realnosti, a za tem učinkom stoji pravi občutek za točnost in prepričljivost izrečenega, ki v kratkih sunkih odrskih epizod nazorno priključuje prepoznavne situacije in življenjskost oseb. Svoj moment v avtentičnih legah teh občutno najdejo tudi igralci. Osupljivo niansiranost v izpovednosti občutij prikaže **Jette Ostan Vejrup** v različnih vlogah, četrtrkovno vrelišče zaznamuje **Matej Puc** z ekstatično shizofrenim monologom, občutljivo tempirana sta sobotni družinski izlet s partnerskim prepričkom ob izbruhu nakopičenega gneva v izvedbi **Mojce Funkl** in **Puca** ter nedeljsko srečanje sestre in brata ob materini bolezni v upodobitvi **Jette Ostan Vejrup** in **Lotosa Vincenca Šparovca**. Presenetljivo živ je tudi vnos humorja, ki mehča tesnobo in obup.

V to predstavitev realnega uprizoritev ničesar ne vpisuje, temveč odstira z izredno jasnino, dovezetna je za psihološko niansiranje in si ne dopusti zdrsa v patetičnost ali presojanje. Njena moč je v načinu, kako skozi zunanji pogled subtilno poustvari reže bližine med igralci in njihovimi vlogami, med gledalci in odigranimi osebami. To je uprizoritev, ki oder razume kot prostor iskrenosti do sebe in stikov, za katere običajno nimamo časa, energije in potrpljenja. In tovrsten dosežek v gledališču danes ni tako zelo pogost. ✕

Med bolj izstopajočimi prizori predstave Sedem dni je nedeljsko srečanje sestre in brata ob materini bolezni v izvedbi **Jette Ostan Vejrup** in **Lotosa Vincenca Šparovca**. ✎ Peter Giodani